

nok i Statskassen til at komme igennem indtil 1. April. Og nu har jeg slet ikke forlangt, at Ministeren skulde vente indtil 1. April med at faa de Penge; jeg har kun ønsket en Udsættelse paa nogle Uger, og den højtærede Minister kan nok vente 3—4 Uger med at faa Pengene. Det forekommer mig, at Ministeren nok kunde have ledsaget de Krav, han stiller her, med en Motivering, der gav Rigsdagen en Forestilling om, hvordan vi sidder i det.

Jeg vil dernæst blot sige, at Kornordningen har vi stemt for, og Kornordningen, indser vi, skal betales. Ligesaa lidt som vore Meningsfæller i Landstinget har vi været paatrængende med at forlange Oplysninger om, hvordan Pengene skulde skaffes, da vi vidste, at Finansministeren var syg. Det Hensyn har vi taget. Men det forekommer mig, at dette ikke staar i noget som helst Forhold til den Stilling, jeg her har indtaget.

Jeg maa maaske endnu rette et Spørgsmaal til det højtærede Ministerium og særlig til Indenrigsministeren. Jeg glemte det før. Den Lukning af Vin- og Tobaksbutikker, som blev beordret forleden, er hævet i Dag. Butikkerne kan aabne, men Varerne skal sælges, som om disse Lovforslag var vedtagne. Jeg vil da gerne tillade mig at spørge, hvordan det tænkes ordnet, om der for de Folks Vedkommende, som nu køber Cigarer og Vin til de Priser, som det er beordret, at Varerne skal koste, skal føres Regnskab over deres Køb, saa at de kan faa Pengene igen, hvis Rigsdagen ikke vedtager disse Afgifter eller nedsætter dem. Og jeg vil yderligere spørge, om Regeringen er vis paa at have Lovhjemmel til at paa- byde noget saadant. Loven af 7. August 1914, hvorpaa man støtter sig, giver ganske vist Regeringen Hjemmel til at foretage Prisregulering, men Indenrigsministeren har selv, da han motiverede Lovforslaget, peget paa, at den Prisregulering, der var Tale om, gik ud paa at holde Priserne nede for at hindre, at Spekulationen under en Panikstemning skulde drive dem op. Hvorvidt denne Lov ogsaa giver Regeringen Hjemmel til at sætte Priserne op af Skattehensyn i et Øjeblik, da Staten ikke en Gang trænger til Penge, tvivler jeg om, og jeg vil gerne vide, hvad Regeringen mener derom.

Finansministeren (Brandes): Egentlig synes jeg, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) har sat sig udenfor Diskussion, og det undrer mig noget, at han retter Spørgsmaal til denne Regering; som han ikke mere har

Tillid til. Jeg skal svare paa det sidste Spørgsmaal. Det er indlysende, at de Priser, som i Øjeblikket tages i Detailudsalg, hvad enten det gælder Vin eller Tobak, tages for Sælgerens Regning. Han ved, at der er Udsigt til en Skatteforhøjelse for disse Varer, og Regeringen, eller rettere Staten, forlanger, naar Beholdningerne nu er opgjorte, at der skal betales Afgift af de liggende Beholdninger. Hvis han vil sælge billigt, tager han den Risiko, at han selv maa betale Afgiften, at det ikke bliver Køberen, som betaler den, men hvorledes han sætter sin Pris, blander Regeringen sig ikke i. Der er ikke af Regeringen beordret Priser efter en ikke vedtagen Lovs Afgifter, der staar intet i Bekendtgørelserne derom.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem — det kan gælde ogsaa andre, som har talt derom —, at naar jeg har ønsket, at disse Lovforslag skulde behandles hastigt, var det ikke af noget personligt Hensyn. Det var af to Hensyn. Det ene, og det, som for mig er og maa være det vigtigste, det finansielle, Statens Hensyn, er dette, at naar man fremsætter en Række Lovforslag som disse om Afgift paa Tobak, Vin og Øl, er det givet, at jo hurtigere Lovene kommer til at virke, des flere Penge faar Staten. Og det undrer mig meget, at det konservative Folkeparti kan tage det Standpunkt ikke at ville behandle Lovforslagene. Naar Faktum er dette, at Regeringen har haft Myndighed til at udstede Forbud mod Salg af de Beholdninger, som ligger inde, undrer det mig, at man vil udskyde Lovens Vedtagelse saa længe, at der kunde gaa maaske et Par Maaneder mellem Forbudets Udstedelse og Lovens Vedtagelse. (Wulff: Hvori ser Regeringen Hjemmel til den Myndighed?) Myndigheden til at udstede Forbud har vi i Loven af 7. August 1914. Det kan jo prøves for Domstolene, hvis det ærede Medlem skulde faa Lyst dertil; jeg er sikker paa, at Forbudet er fuldkommen berettiget. Det ærede Medlem ved jo for Resten meget godt, at saadanne Forbud er udstedte før uden nogen som helst Indsigelse fra Rigsdagen. Forbudet mod Salg af Spiritus var af samme Art som Forbudet mod Salg af Vin og Tobak, og den Gang gjorde Rigsdagen ikke nogen som helst Indsigelse; jeg har da ikke hørt nogen Bebrejdelse eller noget om, at man søgte at komme til Domstolene med Spørgsmaalet. Og paa det Tidspunkt kunde Rigsdagen vedtage en Lov om Spiritusafgift paa 3 Timer, nu forlanger det ærede